

Ι.Μ.Κ.Α.Ω.Μ
Ι.Ν. Αγίων Αποστόλων
Πέτρου και Παύλου
Πεύκης

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

Εβδομαδιαία έκδοση του Ιερού Ναού
Αγίων Αποστόλων Πέτρου & Παύλου Πεύκης
Τηλ. 2108027738, E-mail: agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2022.

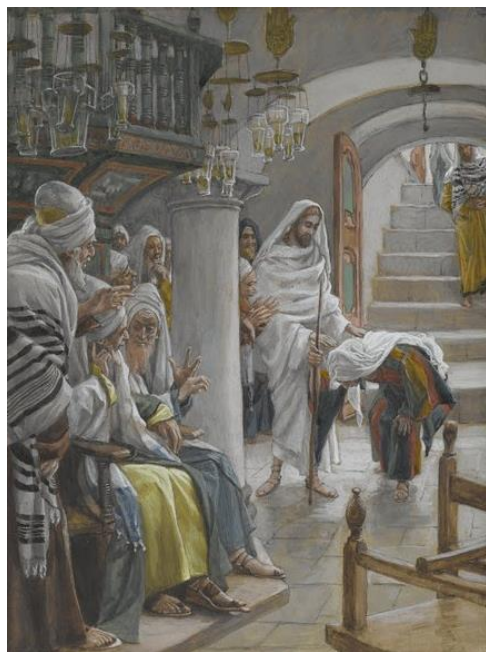
Ι' ΛΟΥΚΑ

*Βαρβάρας μεγαλομάρτυρος, Ιωάννου οσίου
του Δαμασκηνού, Σεραφείμ Φαναρίου ιε-
ρομάρτυρος*

έτος 15^ο Τεύχος 679

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ (Λουκ.13,10-17)

Υπό Δημητρίου Φαραστέλη- Θεολόγου

«Υποκριτά, έκαστος υμών τω σαββάτω ου λύει τον βούν αυτού ή τον όνον από της φάτνης και απαγαγών ποτίζει;»(Λουκ.13,15).

Η σκηνή που περιγράφει η σημερινή ευαγγελική περικοπή είναι συγκλονιστική και αποκαλυπτική για τις διαθέσεις και την ειλικρίνεια των ανθρώπων. Μέσα στο πλήθος βρίσκεται μια γυναίκα ραχιτική. Σκυμμένη κάτω και πονεμένη ακούει τη φωνή , χωρίς να μπορεί να δει τη μορφή του Χριστού. Ο Ιησούς όμως προχωρεί προς εκείνη τη γυναίκα, την πλησιάζει και με τη μεγάλη Του στοργή της λέγει: «γύναι απολέυσαι της α-

σθενείας σου και επέθηκεν αυτή τας χείρας και παραχρήμα ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν»(Λουκ.13,12-13).

Όμως ο φθόνος και η ψυχική κακία μολύνουν την ατμόσφαιρα της χαράς. Ο αρχισυνάγωγος αγανακτεί, γιατί δήθεν ο Κύριος παραβαίνει την αργία του

Σαββάτου. Ο φθόνος του αρχισυνάγωγου τον οδήγησε σε μια αποτρόπαια πράξη. Θέλησε να επιτεθεί στο Χριστό, μα δεν έχει τη δύναμη και το θάρρος να πει τι συμβαίνει στην ψυχή του και βρίσκει τη σκιά του νόμου για να καλύψει τη συμπεριφορά του. Δεν απευθύνεται ευθέως προς το Χριστό, αλλά εμμέσως προς το πλήθος. Ο Κύριος, όμως, απαντά αμέσως στην πρόκληση λέγοντάς του: **«Υποκριτά, έκαστος υμών τω σαββάτω ου λύει τον βούν αυτού ή τον όνον από της φάτνης και απαγωγών ποτίζει;»**(Λουκ.13,15).

Υποκριτά! Μια φοβερή λέξη βγήκε από τα χείλη του Κυρίου. Αν γενικά η υποκρισία στη συμπεριφορά και τις σχέσεις των ανθρώπων είναι αποκρουστικό φαινόμενο, στα πλαίσια της χριστιανικής ζωής, που μας διδάσκει το Ευαγγέλιο, αποτελεί σοβαρή πνευματική αρρώστια. Η υποκρισία αν καταλάβει την ψυχή του χριστιανού, αλλοιώνει το φρόνημά του, την πίστη του, διαστρέφει τα κριτήριά του, αφανίζει την αξία κάθε καλού έργου και ανατρέπει τον ίδιο το σκοπό της εν Χριστώ ζωής. Ο αρχισυνάγωγος, όπως προαναφέραμε, κρύφτηκε πίσω από τις εντολές και το νόμο του Θεού. Όμως, δεν είναι η πρώτη φορά που οι άνθρωποι κακοπροαίρετα χρησιμοποιούν το Ευαγγέλιο του Θεού, για να επιτύχουν τα άνομα σχέδιά τους. Εγωπαθείς χρησιμοποιούν το λόγο του Θεού για να προβληθούν. Κάποιες φορές μάλιστα επικαλούνται λόγια από την Αγία Γραφή και τους πατέρες της Εκκλησίας για να καλύψουν την εγωπάθεια και την αυθαιρεσία τους. Με αυτόν τον τρόπο αντί να συμμορφώνεται ο άνθρωπος στις εντολές του Θεού, κρύβεται πίσω από αυτές και τις μεταχειρίζεται για την κάλυψη της προσωπικής εμπάθειας.

Ο Κύριος βλέπουμε να ελέγχει με μεγάλη αυστηρότητα την υποκρισία του αρχισυνάγωγου, αλλά και την υποκρισία των Γραμματέων και Φαρισαίων πολλές φορές. Ο έλεγχος αυτός της υποκρισίας που ασκεί σήμερα ο Κύριος, μας δίνει την ευκαιρία να κάνουμε μια βαθύτερη εξέταση του κατακριτέου αυτού φαινομένου της υποκρισίας. Το παράδειγμα του αρχισυνάγωγου είναι χαρακτηριστικό και μας επιτρέπει να προσδιορίσουμε τη φύση και τα συμπτώματα της υποκρισίας, όπως εκδηλώνονται αυτά στα πλαίσια της χριστιανικής ζωής.

Αλήθεια τι είναι ακριβώς η υποκρισία; Ο άγιος Μάξιμος ο ομολογητής, όπως διαβάζω, μας δίνει ένα θαυμάσιο ορισμό: **«Υποκρισία είναι η προσποίηση φιλίας ή μίσους που έχει καλυφθεί εξωτερικά με το σχήμα της φιλίας. Η εχθρότητα που ενεργεί με το προσωπίο της συμπάθειας ή φθόνος που μιμείται τα χαρακτηριστικά της αγάπης ή βίος που δείχνει να στολίζεται από**

ψεύτικη και όχι πραγματική αρετή». Ένας άλλος μεγάλος πατέρας της Εκκλησίας, ο Μέγας Βασίλειος δίνει το δικό του ορισμό της υποκρισίας: **«Υποκριτής είναι αυτός που στο θέατρο υποδύεται διαφορετικό πρόσωπο. Έτσι και σε τούτη τη ζωή πολλοί ενεργούν όπως οι θεατρίνοι, αλλά έχουν μέσα στην καρδιά τους και άλλα δείχνουν εξωτερικά προς τους ανθρώπους».**

Η υποκρισία, πράγματι, συνιστά μεγάλο αμάρτημα, είναι βαριά αρρώστια της ψυχής. Αποτελεί διαβολική συμπεριφορά, αφού πρώτος ο διάβολος με τη μορφή φιδιού ξεγέλασε τους πρωτόπλαστους. Ο υποκριτής άλλοτε συνειδητά και άλλοτε ασυνείδητα συμπεριφέρεται ψεύτικα. Αλλιώςτικός είναι στην πραγματικότητα και διαφορετικός επιδιώκει να φαίνεται. Υποκρίνεται τον ευσεβή, τον άνθρωπο της Εκκλησίας χωρίς να είναι στην πραγματικότητα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας υποκρισίας έχουμε με τον αποτρόπαιο βιαστή της ανήλικης των ημερών μας. Ο υποκριτής, λοιπόν, ό,τι κάνει, ό,τι λέει, ο τρόπος που ενεργεί, δεν είναι έκφραση του περιεχομένου της καρδιάς του, αλλά μια αποκριάτικη μάσκα, προσποιητή συμπεριφορά με την οποία επιδιώκει να επιδειχθεί και να εντυπωσιάσει τους άλλους. Γι' αυτό ο Κύριος ελέγχοντας την υποκριτική συμπεριφορά των Γραμματαίων και Φαρισαίων τους παρομοιάζει: **«ουαί υμίν, γραμματείς και φαρισαίοι υποκριταί, ότι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένους, οίτινες έξωθεν μεν φαίνονται ωραίοι, έσωθεν δε γέμουσιν οστέων νεκρών και πάσης ακαθαρσίας»**(Ματθ.23,27). Ασβεστωμένος τάφος είναι ο υποκριτής, λοιπόν, εξωτερικά και εσωτερικά γεμάτος κόκαλα νεκρών και κάθε λογής ακαθαρσίες.

Τι είναι αυτό που γεννά και τρέφει την υποκρισία; Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μας γράφει: **«Η γαρ υπόκρισις εξ οικήσεως γεννάται».** Πραγματικά αυτό που μας παρωθεί να υποκρινόμαστε είναι ο **εγωισμός** μας. Οι εγωπαθείς, αναφέραμε, χρησιμοποιούν το λόγο του Θεού για να προβληθούν, για να εντυπωσιάσουν τους άλλους, να τους κάνουν να τους προσέξουν, να σχηματίσουν καλή γνώμη γι' αυτούς, να τους επαινέσουν. Αυτό όμως σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να θεωρηθεί γνήσια ευσέβεια, ειλικρινής χριστιανική ζωή, γιατί δεν πηγάζει από την αγάπη προς το Θεό. Δεν εκπορεύεται από πραγματικό σεβασμό προς το Ευαγγέλιό Του.

Η υποκρισία ακόμη, αγαπητοί μου αδελφοί, καταστρέφει την ενότητα της προσωπικότητάς μας. Μας διχάζει εσωτερικά και μας εκθέτει στα μάτια των ανθρώπων, όταν αργά ή γρήγορα πέφτει το προσωπείο που φορούμε και

αποκαλύπτεται πόσο διαφορετικοί είμαστε, από αυτό που φαινόμαστε. Η υποκρισία διαστρέφει την ουσία της θρησκευτικής ζωής. Γι'αυτό και ο Κύριος μίλησε πολύ αυστηρά γι'αυτή και άσκησε δριμύ έλεγχο προς τους υποκριτές. Στην επί του όρους ομιλία Του υποδεικνύει πόσο διαφορετικός από αυτό των υποκριτών θα πρέπει να είναι ο τρόπος με τον οποίο οι χριστιανοί οφείλουμε να ασκούμε την ελεημοσύνη, την προσευχή και τη νηστεία. Αυτό που πρέπει να γνωρίζουμε είναι ότι το Χριστό δεν Τον ενδιαφέρει τόσο αυτό που κάνουμε, όσο ο λόγος για τον οποίο το κάνουμε. Συνήθως η επιθετικότητά μας και ο φθόνος έναντι των άλλων και μάλιστα εν ονόματι του Χριστού είναι ευσεβής τρόπος, με τον οποίο καθιερώνουμε τη δική μας εξουσία και είναι συνέπεια της αυτογνωσίας και της αληθινής αγάπης. Όταν έχουμε αυτογνωσία αποκτούμε πραγματική ταπεινοφροσύνη και δεν έχουμε ανάγκη από προσωπεία.

Το κακό που προξενεί η υποκρισία φαίνεται και στην περίπτωση του αρχισυνάγωγου του σημερινού Ευαγγελίου, για να γυρίσουμε πάλι στο θαύμα της συγκύπτουσας γυναίκας. Βλέπει το θαύμα της θεραπείας και αντί να δοξάσει το Θεό φθονεί και ο φθόνος τον κάνει να παρερμηνεύσει ηθελημένα την εντολή του Θεού και ενώ φροντίζει για τα άλογα ζώα κατά την ημέρα του Σαββάτου, κόπτεται υποκριτικά για την καταπάτηση της αργίας από τη θεραπεία της συγκύπτουσας. Ας προσέξουμε, αδελφοί μου, κι εμείς μην πέσουμε στην ίδια παγίδα θεωρώντας την τυπική εφαρμογή των θρησκευτικών καθηκόντων ως απόλυτη. Οι εκδηλώσεις στην ευσέβειά μας να έχουν πάντα το κίνητρο της αγάπης και της γνήσιας πίστεως. Οι εντολές του Θεού μας δόθηκαν για τη σωτηρία μας και άρα είναι αναγκαίες γι'αυτή. Όμως όταν συγκρούεται ο τύπος με την αγάπη, προηγείται πάντα η αγάπη. «το Σάββατο έγινε για τον άνθρωπο και όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο». Ποτέ και με κανέναν τρόπο δεν πρέπει να αφήνουμε για οιοδήποτε λόγο να δολοφονείται η αγάπη.

Οφείλουμε να κατανοήσουμε καλά, η υποκρισία συνιστά σοβαρότατο κίνδυνο για τη χριστιανική μας ζωή, ευτελίζει το ευαγγελικό ήθος, ακυρώνει ό,τι καλό με πολύ κόπο κατορθώνουμε, σκανδαλίζει τους συνανθρώπους μας, μάς εκθέτει ανεπανόρθωτα. Γι'αυτό ας είμαστε πάντοτε έντιμοι και ειλικρινείς. Απροσποίητη η συμπεριφορά μας, αυστηροί στον εαυτό μας και επιεικείς στους άλλους. Πάντα να είναι ανυπόκριτη η πίστη μας προς το Θεό και η αγάπη για τους πλησίον μας αδελφούς. **ΑΜΗΝ.**